

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklesiastikē Istoría

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

XXXII. De Constantini oratione quam ad Sanctorum coetum scripsit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ.

Ὅτι τῶν πλορημένων ἐν τῇ μητροὶ ὑπὸ δειξί τοῦ
δυσωπύου.

Ὡς δὴ ποτὲ τῶν ἀμφ' αὐτὸν πρὸς ἐπι-
λαβόμενον φάναλ. καὶ μέχρι τῆς ὥς ἐ-
πὶ τὴν ἀπλησίαν ἐκτείνοντες· εἰτ' ἐπὶ γῆς μέ-
τρον ἀνδρὸς ἡλικίας ἐγκαταξας τῷ δόρῳ οὐ
μὴ χεῖρας ἔχων ἐτύγχανε. τὸν σύμπαντα ἔ-
βλεπε πλάτων, ἔφη, καὶ τὸ πᾶν τῆς γῆς φοιχέον
ἐκλήθησαι, πλέον ἔδεν τετρεῖς ἑξαγγραφῆναι
γῆς δόσεις, εἰ δὴ καὶ αὐτὸς τύχης. ἀλλ' ἐ-
δέξατο ταῦτα λέγων τε καὶ πρᾶξι τῶν ἑταίρων ὁ
μακάριος τὰ πρᾶγμα ἀδ' ἐναργῶς αὐτοῖς
θεοπροπίους ἔπεισεν, ἀλλ' ἐψιλοῖς ῥηματίους
ἐοικέναι τὰ βασιλέως θεοπίσματι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΑ.

Ὅτι ὁ πλοῦς πλείονα φιλανθρωπίαν ἐχλεύαζε.

Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἦν θανάτου φόβος· εἰργωντὰς
κακὰς τῇ μοχθηρίας, βασιλέως μὲν ὄλε
πρὸς τὸ φιλανθρωπὸν ἐκδεδόμενος, τῶν δ'
καὶ ἑκάστον ἔθνη δέχοντων μηδαμῶς μη-
δεὶς τοῖς πλημμελήμασιν ἐπεξιόντων, τετο
δη μομφὴν ἐτὴν τυχεῖσαν τῇ καθόλου διοική-
σει παρεῖχεν. εἴτ' οὖν ἐυλόγως, εἰ τε καὶ μὴ, ὅπῃ
φίλον ἑκάστω, κενέτω· ἐμὸς δ' ἐφείδω τάλη-
θῃ γράφειν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΒ.

Πῶς συγγράματι· Κωνσταντίνου, ὁ πρὸς τῶν ἁγίων σύλ-
λογον ἔγραψε.

Ῥωμαῖα μὲν οὖν γλώτῃ τὴν τῶν λόγων
συγγραφήν· βασιλεὺς παρεῖχε· μετέβαλ-
εν δ' αὐτὴν μετερμηνεύσαι φωνῇ (τῇ ἡμε-
τέρᾳ) οἷς τετο ποιεῖν, ἔργον ἦν. τῶν δ' ἐρμη-
νοδότην λόγων, δείματός ἐνεκεν, μὴ τὴν πα-
ρεῖσαν ὑποθέσιν ἐξῆς ἐκείνου συνάψω, ὃν ὁ
αὐτὸς ἐπέγραψε τῷ τῶν ἁγίων συλλόγῳ, τῇ
ἐκκλησίᾳ τῶν Θεῶν ἀναθεῖς τὴν γραφήν. ὥς μὴ
πρὸς κόμπον εἰναυνομίσεις, τὴν ἡμετέραν ἀμφὶ
τῶν λεχθέντων μαγιστεῖαν.

A

CAPUT XXX.

Quod cuiusdam avaro sepulchri modum delineā-
vit, ut ei pudorem innotesceret.

Roinde quendam ex familiaribus,
manu apprehensum his aliquando
verbis compellavit. Quousque tan-
dem, heus tu, cupiditatem extendimus?
Deinde cum hastā quam prae manibus
habebat, humani corporis staturam hu-
mi delineasset: Etiam si, inquit, cunctas
hujus saeculi divitias, totumque adeo
orbem terrarum tibi comparasses, ta-
men nihilo plus quam hoc à me descri-
ptum terrae spatium ablaturus es, si mo-
do etiam hoc tibi concessum fuerit. Ne-
que tamen beatissimus Princeps, cum
haec & ageret & diceret, quenquam à
pristina pravitate revocavit. Verum
ipso rerum eventu manifestissime com-
probatum est, Imperatoris monita divi-
nis oraculis potius, quam nudis sermo-
nibus similia exstitisse.

CAPUT XXXI.

Quod ob pietatis clementiam irrisus est.

Porro cum nullus esset extremi sup-
plicii metus, qui malos homines à
sceleribus deterreret; Imperatore pror-
sus in clementiam propenso, & ex pro-
vinciarum Rectoribus nemine crimina
coërcente; eo factum est, ut publica ad-
ministratio non mediocrem reprehen-
sionem subierit; utrum jure, an injuria,
statuat quisque prout videbitur. Mihi
interim fas sit rerum veritatem scriptis
prodere.

CAPUT XXXII.

De Constantini oratione, quam ad Sanctorum
caetum scripsit.

ET Imperator quidem Latino ser-
mone orationes componebat. Eas
verò in Graecam postea linguam con-
vertebant Interpretes, quibus id mu-
nus erat injectum. Ex his orationibus
Graeco sermone translatis, exempli gra-
tiā unam huic operi subjiciam, quam il-
le ad Sanctorum caetum inscripsit, Ec-
clesiae Dei lucubrationem illam nuncu-
pans; ne cui forte nostrum super his re-
bus testimonium, vana atque inanis fa-
bula esse videatur.